

Márkus Dávid (5.b)

Karácsonyi mese

Eljött a karácsony este. Egyre sötétebb lett az utcákon, tereken. Havazni kezdett. Csak a házak ablakaiból szűrődött ki fény. Vajon mitől lehet ez a fényesség?

Egy karácsonyfa állt bent a szobasarkában. Alatta rengeteg ajándék feküdt. Szébbnél szebb díszek pompáztak rajta, a tetején csillogott az arany csillag. A fán lógtak a színes gömbök, angyalkák, rénszarvasok, hóemberek. A fényfűzér megvilágította a díszeket, csakúgy szikráztak a fényben. Két díszbeszélgetett egymással. Az egyik arany, a másik ezüst színben ragyogott.

- Én vagyok a legszebb, ezen a fán! - dicsekedett az aranygömb.
- Dehogysis! - vágta rá az ezüst - mindenki tudja, hogy az ezüst csillog a legszebben.
- Ugyanmár, hagyjátok abba a vitatkozást! - mondta a fényfűzér, amely pont rávilágított a két gömbre.

De hiába beszélt a kettejüknek.

- Fogadjunk, hogy engem vesznek észre legelőször! - kérkedett az arany.
- De engem bámulnak a legtovább! - vágott vissza az ezüst.

Addig vitatkoztak a gömbök, amíg haza nem érkezett a család. A gyerekek egymás szavába vágva mesélték, mennyire tetszett a nagymamánál és nagypapánál állított karácsonyfa.

- Jó lenne, ha nálunk is olyan szép lenne!

Megálltak az ajtóban és megpillantották a sarokban álló fát. Sokáig gyönyörködtek benne. Újabb és újabb díszeket fedeztek fel:

- Hogy csillog az arany!
- Ragyog az ezüst!
- Gyönyörű az angyalka!
- Milyen fényes a csillag!

A gömbök egymásra mosolyogtak:

- Lám-lám.. mindegyikünk tetszik a gyerekeknek! Együtt vagyunk ilyen szépek.

A gyerekek izgatottan bontogatták az ajándékaikat, nagyon örültek az új játékoknak. Arról beszélgettek, hogy ilyen gyönyörű karácsonyfájuk még nem volt egyik évben sem. Ezután finom sütitet ettek és énekeltek. A gömbök kibékültek és nagyon élvezték a karácsonyi hangulatot.

Szabó Áron (5.a)

Karácsonyi kívánság

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy óvodás kisfiú, aki nagyon várta és hitt a karácsonyi csodában. Ez a mese az ő türelmetlenségéről szól.

Minden nap, amikor az óvodába ment, azt kérdezte, hogy mikor jön el a Jézuska. Ennek a türelmetlenségnek az lett a vége, hogy minden nap sírva, sőt toporzékolva ment óvodába, ezért az anyukája azon gondolkodott, hogy hogyan vigasztalhatja meg a kisfiát. Másnap reggel a varrodobozából elővett egy mérőszalagot. Megmutatta a kisfiúnak, s kérte, hogy minden nap vágjon le belőle egy egységet, és mikor elfogy, eljön a karácsony. Azonban a türelem egyre jobban fogyott, a szalag alig. A kisfiú egyik reggel összetépte a szalagot és azt mondta az anyukájának, hogy elfogyott a szalag, jöhet a Jézuska. Az anyuka felemelte a kisfiút az ablakhoz, és azt mondta neki:

- Ha nem forró nyár van, és nem a strandra kell menni, hanem ha esik a hó, akkor jön a Jézuska!

A kisfiú már iskolás, és jól tudja, hogy minden nap lehet örülni mindennek, vagyis minden nap lehet karácsony.

Tóth Emese (5.b)

Ünnep és barátság

Volt egyszer két karácsonyfa, akik már sok ideje barátok voltak. Mindig egymás mellett beszélgettek, nevetgéltek, ha egyikükkel történt valami, segítettek egymásnak,

Egy téli napon jött egy utánfutós autó, és olyan dolog történt velük, ami addig még soha. Egy ember kiásta az egyik fát gyökerestül. Először örültek, mert azt hitték, mind a kettejüket kiássák, és együtt kezdenek új kalandba, de ez nem így történt. Csak egyiküket vitték el. Szomorúak volta, mert az hitték, többé nem találkoznak. Végül beletörődtek sorsukba.

Kezdett sötétedni, a fa, akit elszállítottak, meglátott egy kis fénycsóvát, amiből egyre több lett. Az autó beért a faluba, és megállt egy szép ház előtt, amely kívülről belül tele volt csillogó díszekkel. Mikor a fát bevitték a házba, a család csodaszép díszeket akasztott az ágaira. A karácsonyfa örült, hogy foglalkoznak vele, de másnap annak még inkább, hogy ő okozhat örömet az immár igazi családjának. Alá piros szalaggal díszített ajándékokat helyeztek el. A fa körül két kisgyerek játszott, akik a barátjára emlékeztették, aki most a fenyvesben áll. A fenyő várt, eltelt egy hét, meg még egy. Végül lekerültek a díszek, és a genyő attól a naptól az udvaron élte az életét.

Telt múlt az idő, egyszer csak újra karácsony lett. Idén az ünnepek elteltével a fa is kapott ajándékot, ugyanis a család új fát ültetett mellé. Felismerte benne az igazi barátját a fenyvesből.

A két barát innentől kezdve minden karácsonyát együtt töltötte az új otthonában.

Gábos Csende (5.z)

A karácsony öröme

Egyszer réges régen élt egy Ábel nevű kisfiú a szüleivel Betlehemben. Nagyon szegény család voltak. Apja, János, pásztor volt, anyja, Júlia, pedig egyszerű háziasszony.

Történt egyik télen este, hogy még a szokottnál is hidegebb volt és Ábel szüleinek az utolsó aránya is elfogyott. Nem volt elég pénzük meleg ruhára. Nagyon fáztak aznap éjjel. Nagyon. Ábel másnap reggelre be is lázasodott. Anyja kétségbeesetten próbálta meggyógyítani kisfiát, de hiába. Az állapota napról napra rosszabb lett. Köhögött, fájt a hasa, homloka forró volt, arca sápadt. Ábel napokig feküdt az ágyban. Sokszor az egész napot átaludta. Egy nap emberek százai érkeztek Betlehembe a király parancsára. János megpróbált segítséget kérni, de nem akart segíteni rajta senki.

Egyik éjjel János a szokottnál is tovább maradt a mezőn. Egyszer csak különös fényre figyelt fel pásztor társaival. Aztán mennyei énekszó csapta meg a fülüket. Csodaszép volt. János és társai ijedten próbálták megfejteni, hogy ez mi lehet, ám a fény egyre csak erősödött és egy hang szólalt meg:

Gyertek, pásztorok!

KelljeteK fel, mert megszületett a Megváltó,

a mi Urunk, Jézus Krisztus! Jöjjetek velünk, hogy lássátok!

Azzal az angyalok csodálatos énekszóval elindultak a jászol felé. János és társai féltek és egyben izgatottak voltak.

„Mit fog majd mondani Jézusnak?” – gondolta. – „Hogyan fogja majd illendőképpen köszönteni?”

Ahogy gondolkozott, lassacskán odaértek. Amint meglátja Jézust, nagyon elcsodálkozott:

„Milyen nagy úr és mégis egy jászolban kellett, hogy megszülessen.”

A jászol körül voltak bárányok és egy tehén. Ott ült Mária és József is, arcukról sugárzott a boldogság és a büszkeség. A három napkeleti bölcs is ott térdelt előttük. Gáspár, Menyhért és Boldizsár. Kezükből aranyat, tömjént és mirhát tartottak. Angyalok egész serege énekelt a jászol fölött. A pásztorok odasétáltak és letérdeltek Jézus elé. Ő kinyitotta a szemét, ránézett Jánosra és elmosolyodott. János is visszamosolygott rá. Ezután a pásztorok Jézusnak ajándékoztak egy bárányt, ám Ő csak megsimogatta és odaadta Jánosnak. János megköszönte az ajándékot, elbúcsúzott és hazament.

Amikor hazaérkezett Júlia boldogan futott felé és örömmel mondta el neki a jó hírt. Ábel már jobban van. Lement a láza és már alig fáj a hasa. Ábel is boldogan futott felé. Apja elmesélt neki mindent. Elmondta hogyan találkoztak az angyalokkal, Jézussal és hogy ezt a bárányt maga a Megváltó küldte. A fiú nagyon megörült neki. Karjaiba vette, simogatta, dédelgette és megetette egy kis fűvel. Másnap reggelre már nem is köhögött és a hasfájása is teljesen elmúlt. Aznap este egy későn érkezett idegen kért szállást éjszakára. Felajánlott érte kereken húsz aranytallért. Ábel apja ezután csak ennyit tudott mondani:

- Köszönöm Uram!

Gál Hanna (5.z)

Téli varázs

Sötét éjjel, kandalló fényében,
magányosan gondolok egy új baráttra éppen.

Ha itt lenne mellettem,
megfogná két kezem,
s kinn a hóban játszanánk,
arcunkra mosolyt csalnánk.

Havazás közben hócsatára készülnénk,

s a nagy harc közben mind-mind kimerülnék.

Piff-puff, hógolyó eltalálná arcom,

de én nem hagynám magam,

és a csatát folytatnám,

míg a barátom várát le nem rombolnám.

A játszmát végül nem nyerné meg senki,

de jól érezné magát mindenki.

Lefeküdnénk a hóba, s arról álmodoznánk,

vajon milyen angyalokkal találkozhatnánk?

Egymásra néznénk, és ugyanazt gondolnánk,

bárcsak örökké együtt játszhatnánk.

Kipp-kopp,

kopogást hallok,

felkelek az ágyból,

s ablakom előtt egy hópihe táncol.

A többi is elkezdi gyorsan,

és a hóember felépül nyomban.

A hópihék kitalálták, mire is vágyom éppen,

s egy hóembert kaptam tőlük ajándékképpen.

Sötét éjjel, kandalló fényében,

boldogan alszom el egy új barát örömével.